

SZARVAS ÉS VIDÉKE

TÁRSADALMI ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP.

Szerkesztőség:

Beliczey utca 11. szám, hova a lap szellemi részét illető közlemények küldendők.
Kéziratok vissza nem adatnak.
BÉRMENTETLEN LEVELEK EL NEM FOGADTATNAK.

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 4 frt. — Félévre . . . 2 frt.
Negyedévre . . . 1 frt. — Egyes szám . . . 8 kr.
MEGJELEN HETENKINT EGYSZER VASÁRNAP.

Kiadóhivatal:

Beliczey-utca 11. szám. (saját ház,) hová az előfizetési pénzek intézendők.
Hirdetéseket jutányos áron elfogad.
BÉLYEGDIJ MINDEN HIRDETÉSÉRT 30 KRAJCAR.

Pünkösöd.

Ne véljétek, hogy felbontani jöttem a törvényt, vagy a prófétákat, nem jöttem felbontani, hanem teljesíteni." Máté. ev. 5. 17.

A keresztény világ a mai napon pünkösöd ünnepét üli a szentlélek eljövételének emlékére. Pünkösöd ünnepe a husvét utáni ötvenedik napra esik, nevét ezen szótól: Pentecostes (50) származtatja.

A szentlélek eljött akkor, amikor és amint azt Jézus, az emberfia elküldeni megígérte az ő tanítványainak, az apostoloknak. Az apostolok így meggyőződve az egy igaz Isten létezéséről s az ő szeretett fiának, Jézusnak isteni voltáról, a főle eredett tanokat, — melyek az evangéliumban vannak felsorolva, — hirdették szelétében, hosszában a földön.

Hogy miként maradtak meg az emberek között s hogy miként vannak ezen isteni erejű üdvözítő tanok manapság, miként vannak valóságukból kiforgatva, elferdítve a társadalom különféle rétegeiben; annak akarunk általánosságban néhány sort a szentlélek eljövetele alkalmából — szentelni.

A mi társadalmi életünk sohasem volt betegbb mint most, sohasem voltak tagjai silányabbak, jelemben, felfogásban és ítélkezésben gyengébbek, gyatrábbak mint ma.

Kevesen vannak kik feltétlenül megmaradnak a becsület, a tisztesség útján és sokan vannak, kik már kenyér keresetük módja folytán is kénytelenek a tisztesség útjáról letérni. Szóval sok közöttünk a bűnös ember. S mégis mit tapasztalunk a bűnös emberekkel tele rakott társadalmon?

Nincs nálánál szigorubb erkölcsbíró. — Ha

valakinek büne napfényre kerül, hogy örül, vihog a kárörvendő társadalom, hogy siet elítélni ez az ezer- és ezerfejtű szörnyeteg és segíti kézzel-lábbal teljesen agyonütni a szerencsétlent, kinek még a családjától, atyafiától, rokonaitól is megvonja kenyerét elvonja a becsülést, ujjal mutat rá és szerencsétlenné tesz, elzúllásra kerget egyért nyolcz-tíz embert.

S aztán, ha az az ember bűnhődését kiállotta, mint kerülik őt az emberek, nem adnak neki munkát, tisztességes megélhetést, csak egy meszszirol juttatják kifejezésre — megvetésüket.

S ha egyik-másik felebarát ártatlanul kerül is ki a vád alól, azért hiába mentette fel a törvény, mert a fölmentettet is elítéli a társadalom, lenyakazza, hóhérral elküldi a gyanúsítást, mely arra a szegény emberre úgy tapad, mint a piócza. S ha ez az ember munkát és kenyeret merne kérni, hát még talán alamizsnát sem adnának neki, hanem az ajtót, azt hamarabb megmutatják.

Mily szarkasztikus kiforgatása ez Isten tanainak. Hiszen Isten nem csak hogy megbocsájtott a bűnösnek, hanem a megtértet keblére ölelte.

Van a magyar igazságszolgáltatásnak egy gyönyörű elve, mely azt tartja: jobb száz bűnöst felmenteni, mint egy ártatlan elítélni. A magyar társadalom azonban más elvet vall s azt gondolja: jobb egy bűnöst futni engedni, mint száz ártatlannak megkegyelmezni.

S így is cselekszik. Akinek a neve a törvénykezési rovatba kerül, aki gyanu alá esik, akit váddal illetnek, az a társadalom előtt nemcsak elítélt lesz, hanem meg is hal számunkra. S ha a vádlott öngyilkosságba nem kergeti magát, hát, élő halottá deklarálják embertársai.

S ha meggondoljuk, hogy az a társadalom, mely ily szigorú erkölcsbíró tud lenni, milyen beteg, jelemben milyen gyöngye és összességében mi-

lyen vegyes! Kalandor emberek, — kikről nem tudja senki honnan jöttek miből élnek, — vannak a felszínen s uralkodnak a helyzetben, mihelyt azok tudnak nagyzni, urias módon viselkedni s nagy lábon élni. Mert a szegénységet bűnnek tartjuk s tulajdonképpen nagy erkölcsbíráskodásunk közepette is szeretünk szemet hunyni a bűn előtt, ha gazdag ember követte el. Tudjuk hogy az a miliomos nem tisztességes uton alapította meg vagyonát, vagy talán uzsorából s csalás útján szerezte azt, de ma milliói vannak s ez elég, hogy görnyedezzünk előtte s vállainkon oszloppá emeljük. Sok embert meg nem azért ítélünk el, mert bűnt követett el, hanem hogy ügyetlensége miatt a büne kitudódott s ezért kell bűnhődnie.

A szegény bűnösök hiába akarnak megbűnhődve a jó útra térni; a gazemberekkel teli társadalom nem veszi fel őket magába s teli torokkal kiáltja feléjük: nincs kegyelem, nincs bűnbocsánat, nincs föltámadás.

Szomorú viszonyok, szomorú helyzet elrémítő állapotok és dermesztő kilátás ez a második ezredév hajnalán . . . Hát így akarjuk a második ezredév biztos alapjait lerakni? . . . Hiu ábránd, üres képzelődés . . .

Azt a nemzetet, melynek társadalma nem erős nem egységes, amely beteg a gondolkozásában, jelemben s amely a tagjaival szemben nem ismer irgalmat, hanem örül, ha az ártatlan bűnössé teheti s a bűnöst feláldozhatja, — azt a nemzetet megöli elpusztítja maga az idő. Mert „minden ország támasza és alapja a tisztá erkölcs. Ez ha megvész, Róma ledől, rabigába görnyed.“

A történelem ugyan azt tanúsítja, hogy a mi nemzetünk a legszivósabbak egyike. De itt a szivósság nem használ. Szivósak lehetünk s vagyunk rossz szokásainkban is. — Az enyészetre ám még sem lehetünk megérve. A társadalmat tehát

SZARVAS ÉS VIDÉKE TÁRCAJAJA.

Megszegett eskü.

A sötétülő szobában csendesen egymáshoz simulva ülnek a boldog szerelmesek. A komor ónémet butorokkal telelakott szoba egy templom hajójához hasonlít, legalább úgy találja a leány e perczben, mikor édes eskük hangzanak imádoztja és imádoja ajkáról.

— Szeretlek, szeretlek esküszöm a jó Istenre, ki veled összehozott, hogy szeretlek s nem hagyjak el a sírig. Enyém lész és én senki másé.

— Oh istenem, milyen boldog is vagyok! susogja önkéntelenül a leány s még jobban odasimult a férfitü kebeléhez.

S míg szöke fürtös fejét ott pihenteti, gondolatai elszállnak, visszaszállnak a múltba, s maga előtt látja Gézát, ki akkor még nem volt hozzá olyan jó, olyan szelíd, és a ki akkor még nem is szerette őt.

S a kis leány mind görcsösebben szorítja magához a fiatal embert, mintha félté, hogy az egyszerre eltűnik mellőle. S félelmét szavakba is önti.

— Oh, ha mindez csak álom lenne!

— Ella, való ez, édes, legédesebb való.

— Milyen nehéz is e valót elhinnem. Hogy is ne! mikor olyan csunya, rideg s szivettépő volt reám nézve

csak egy év előtt is a való, mely most tehetetlenül szép.

— Már megint a multa gondolsz?

— Ne haragudjék érte Géza, de sokszor eszembe jut az a báli jelenet. Eszembe jut, mikor párnám közé bújok s noha fáradtnak érzem magam, nem hagy álmodni s eszembe jut ilyenkor, mikor karjai között vagyok s nem enged hinni. . . .

— De Ella!

— Hogy is történt. Ott álltam a terem közepén néztem Vilmát, ki gyönyörűen lejtett Lehotzky hadnagygyal. Ön is mellettem állt s nézte . . . nézte, mert őt perczekkel előbb Ön kérte fel s kosarat kapott . . . Én már akkor is szerettem magát s nagyon sajnáltam hogy Vilma, oly kegyetlen önhöz. Oda fordultam önhöz s vigasztalni igyekeztem, nagyon bárgyú lehetett az én naiv szívem vigasztalása, mert magát haragra lobbantotta. Azzal akartam, én bohó, vigasztalni, hogy megmondtam, miszerint ne számíton Vilmára, mert az nem szereti Önt: És ön akkor . . . akkor azt mondta sértően és daczosan: Én pedig magát nem tudnám szeretni, Ella kisasszony, soha! . . .

— Bolond voltam akkor, Ellácskám édes, mert hisz látod, hogy szeretlek, milyen végtelenül szeretlek és esküszöm, hogy örökké szeretlek . . . nem hagylak el soha . . .

Egészen setét lett a szoba s nem lehetett megkülönböztetni a tárgyakat. És Ella egyszerre világosnak találta, gyertyák százai égtek, oltárt látott maga

előtt s ő maga ott térdelt Gézájával a pap előtt . . . Pedig csak a lámpát hozta be a cseléd.

Hét hó mult el azóta, s Ellát egyedül találjuk a komor szobában. Nem látja már templomhoz hasonlónak a négy falat, inkább találja kriptához hasonlóan. De a kriptában halottak vannak, s az ő szíve el, vérzik s fáj.

Könnyével fűrésztli a pamlagot, hol néhány hét előtt még együtt ültek . . . és ő . . . kit most, mint esküszegőt nem csak gyűlölnie, de megvetnie kell. Nem az fáj neki, hogy boldogtalanná tette, mert hisz az volt, ő mikor még nem szerette, hát csak újra az lett, mikor már nem szereti, de gyalázatosságot lát az esküszegésben s ez fáj ez őli olyan nagyon.

A földön széjjel tépett papírdarabok hevernek. Szegény leány nagy bajjal össze rakja újra s zokogva olvassa újra meg újra;

„Mélyen tisztelt Ella kisasszony!

Nem voltam méltó szerelmére. Sokaig késtem és haboztam, hogy önnel ezt bevalljam. Vagyok, voltam s maradok a régi, könnyelmű fiú, ki nem tudja fel fogni az élet komoly oldalát s nem tudja megbecsülni az igaz szerelem értékét. Esküszegő leszek ugyan de inkább leszek jellemtelen ön előtt, mintsem főnkre tegyem önt, kit legalább is tisztetek. Ezért kérem feledjen el s írton ki szívéből.

Spányi Géza.

— Megcsalt, itt hagyott! zokogja a leány s könny-

